

han overlevere Regjeringen om morgenen den 9. april, straks etterat de tyske styrker hadde besatt de viktigste mål. Han skulle dessuten sikre seg Kongens person – en militæravdeling skulle bevokte Slottet. Og fra nå av var han ikke lenger tysk sendemann i Norge, men Bevollmächtigter des Reichs in Norwegen, dvs. at han var øverste tyske sivile myndighet i landet.

Men senkningen av Blücher i Drøbaksundet forsinket tyskernes innrykning i Oslo. Bräuer hadde ingen militærmyndighet bak seg da han overleverte memorandumet til Koht tidlig om morgenen den 9. april. Konge og Regjering forlot hovedstaden uten at Bräuer kunne gjøre noe for å forhindre det. Dessuten hadde Regjeringen alt i morgenmøtet med Bräuer nektet å bøye seg for de tyske krav – «Der Kampf ist schon im Gange», hadde Koht svart sendemannen på hans trusler.

Dermed var Bräuer i en udelt mye vanskeligere situasjon enn hva man hadde tenkt seg i Berlin da direktivet ble satt opp – nordmennene ville mot formodning kjempe, og Kongen og Regjeringen befant seg utenfor rekkevidde.

I tillegg – som sten til byrden – hadde Quisling om kvelden den 9. april i en kringkastingstale helt uventet utropt seg selv til statsminister. Talen kom utvilsomt like overraskende på Bräuer og Berlin som på det norske folk. Men Quisling hadde støtte av Rosenberg, og – hva verre var – Hitler selv ga i en telefonsamtale med Bräuer natten til den 10. april ordre om at NS-føreren skulle være statsminister, til tross for at Bräuer så tydelig han turde forsøkte å forklare der Führer at kravet om Quisling var politisk uklokt.

Bräuer søker en løsning

I den situasjon Bräuer befant seg om formiddagen den 9. april, var han ute av stand til å følge direktivet, da forutsetningen manglet. Men som den rutinerte diplomat han var, søkte han straks å finne en løsning. Målet for Tyskland

var nå først og fremst en ordning i Norge som gjenopprettet normale forhold så langt som mulig. Etter Bräuers mening kunne dette bare skje ad legal vei, ifølge norsk konstitusjon – dvs. gjennom Konge og Regjering/Storting. Hans første bestrebelse gikk derfor ut på å søke kontakt med Kongen. Ved forhandlinger skulle det være mulig å bringe nordmennene til fornuft.

Men etter ordren fra Hitler personlig natten til den 10. april om å insistere på Quisling som statsminister, visste Bräuer at hans håp om forståelse med Kongen ikke hadde mye for seg. Han gjennomførte riktignok forhandlingene ifølge instruksene – selvom han da visste at det var fåfengt å vente noen løsning.

Bräuer gikk derfor inn for å få Berlin til å gå med på å fjerne Quisling. Gang på gang gjentok han at Quisling var umulig, ikke hadde noen tilhengere og intet maktgrunnlag, og faktisk heller ikke kunne regne med at alle de han selv hadde satt opp på ministerlisten ville støtte ham. Quisling hadde ikke tillit i folket – tvertimot, hans person virket som en rød klut på nordmennene og fikk motstanden til å flamme opp sterkere enn før.⁹⁴

Som støtte for sitt syn kunne Bräuer sitere kjente nordmenn. Ivrigst av alle innbitte talsmenn mot Quisling var folk som Victor Mogens og J. B. Hjort, som fra før før nær stor tillit i den tyske legasjon.⁹⁵ Også von Falkenhorst kunne bevitne at den militære situasjon var blitt forverret p.g.a. kravet om Quisling. Harmen mot ham og NS hadde ført til øket militær motstand.

Administrasjonsrådet

Bruddet med Kongen og Regjeringen Nygaardsvold var et faktum om kvelden den 10. april – det norske svaret var nei. Imidlertid dukker i løpet av de neste par dagene tanken om et administrasjonsråd opp. Det var mange grupper blant nordmennene som fremfor alt ønsket å unngå en regjering

Fra bokene "Fra røystra (t) til alliert" (Norsk okkupasjonshistorie) JS 60 1969
 812501052181